

на тука, господине!
Едвамъ - едвамъ се
влача.

— Заповѣдай, запо-
ведай! Нали за рѣдки
екземпляри като тебе
сж тѣвъ градини.

И Магарини край
слона мина гордо-
гордо. А той го гледа,
очи пули.

— Бре, какво е туй
жирафомуле!

Маймунката го спре
и рече:

— Добре дошелъ!
Азъ чакамъ те отдав-
на вече. По радиото
чухъ, какъ се разнася
твойто име изъ на-
шенско и вредомъ по
чужбина! Ще бждешъ
гордостъта за нашата
градина! Сега тукъ
нѣщо да поуредиме,
та нашия народъ да
поразвеселиме!

— Концертъ! — от-
сѣче Магарини. —
Предъ лѣва искамъ
азъ да се прочуя!

— Отлично! — из-
вика хитрата маймун-
ка. — Концерта ще
разглася азъ лично

съсъ звънецъ и съсъ
обяви отъ мене по-
голъми.

И безъ да губи вре-
ме, тя събщи на
всички животни, че
Магарини - Жирафини
ще пѣе арии изъ „Фа-
устъ“, „Риголето“ и
„Аида“.

И лѣвътъ първи
виква: — Ида, ида!

Следъ него редъ по
редъ дойдоха всички
животни. Започна Ма-
гарини. Отпусна свое-
то гърлище.

Но лѣвътъ изрева:

— Я го вижте! Да
се накаже за измама!
Но Магариниприхна.

— Не слушамъ азъ
критикъ несвѣсенъ!
Азъ моя пѣсенъ пѣя
и съ нея се гордѣя!

Но лѣвътъ скочи. —
Сега ще видишъ, май-
чинъ сине!

Насмалко щѣше да
загине Магарини.

Добре, че чу
го бай Мулешко
и го избави отъ
положението те-
жко.